

Hittebørns-Hospitalet i London.

Af J. Moldenhawer.

Under et Besøg i London i 1871 havde jeg Lejlighed til at gjøre mig bekendt med det derværende, storartede og ypperligt indrettede Foundling Hospital. Jeg ankom til London en Søndag Formiddag, og da der som bekendt paa en saadan ikke er Noget at se eller at udrette i en engelsk By, benyttede jeg Formiddagen til at besøge den nævnte Stiftelse, for at høre Børnenes Korsang ved den offentlige Gudstjeneste i Stiftelsens Kapel. I Selskab med nogle Landsmænd begav jeg mig derhen, erlagde min Skjærv ved Indgangen, (hvor der stod en Herre med en Metaltallerken til Indsamling af milde Gaver til Stiftelsen, som udelukkende bestaar ved privat Godgjørenhed), og fulgte Strømmen af de Besøgende. I det smukt dekorerede og ret anselige Kapel, der var opfyldt af andægtige Tilhørere, hørte vi en Prædiken, i hvilken der tillige opfordredes til at støtte det menneskekjærlige Formaal, for hvilket Anstalsten er oprettet. Paa begge Sider af Orgelet saa man Børnene, paa den ene Side Drengene, paa den anden Pigerne, disse sidste iøjnefaldende ved deres ejendommelige Hovedbedækning, en høj-pullet hvid Kappe, som sidder løst paa Hovedet og kun bæres inden Døre. Højtideligt og kjønt lød det talrige Børnekor under Kapellets Hvælving, og det var med en

forunderlig vemodig Følelse, at man hørte disse Hundreder af Stemmer, hvis første Lyd i Verden var bleven hilset med Bekymring, ja ofte med Fortvivlelse, istedetfor med Glæde, og hvoraf saa mange vilde være forstummede for bestandig alt i den spæde Barndom, hvis ikke Menneskekjærligheden havde aabnet den et Asyl, hvor Savnet af en Moders Pleje blev den erstattet, saavidt dette staaer i menneskelig Magt. Efter Gudstjenesten besøgte Anstaltens forskellige Lokaler, hvor der overalt herskede den største Orden og Renlighed, Noget, som forøvrigt udmærker saa godt som alle engelske Velgjørenhedsanstalter. I Spisesalene vare Børnene gaaet tilbords, de større i den ene, de mindre i den anden, alle under Tilsyn af Funktionærer. Maaltidet bestod i Roastbeef med Salat, Hvedebrød og Vand.*)

Efter Bordbønnen spillede et af Elever bestaaende Musikkorps for Messinginstrumenter, hvorpaa samtlige Børn i en bestemt Orden marscherede ud af Spisesalen og begave sig ud i det Fri. Der saa jeg dem siden lege og spadserer, Drengene og Piger hver for sig, og de Mindste for sig. Antallet af de Besøgende var meget stort; thi dels udøver et saadant offentligt Maaltid i og for sig en ikke ringe Tiltrækning paa Englænderne, dels tilbyder det en særdeles gunstig Lejlighed for Mødrene til at undersøge Børnenes Udseende og til af Ansigtstrækene at udfinde, hvilket af de mange smaa Væsener der er deres eget Kjød og Blod; thi naar Børnene, efter at

*) Reglementet foreskriver for Børn over 9 Aar: 8 Unzer Oxesteg, 10 Unzer Kartoffler, 2 Unzer Brød, desuden Salatblade og Vand; for Børn under 9 Aar: 4 Unzer Steg, 6 Unzer Kartoffler og 2 Unzer Brød.

For de svagelige Børn er der foreskrevet en særlig Diæt.

være afgivne af Moderen, med forandret Navn ere blevne satte i Pleje hos en Fostermoder (Amme) paa Landet, faar hun dem ikke mere at se, førend de derfra ere vendte tilbage til Hospitalet. Ligesom hun er uvidende om Barnets ny Navn og dets Opholdssted paa Landet, saaledes bliver hun heller ikke nu gjort bekendt med sit Barn. Da jeg senere talte om denne Sag med Anstaltens Forstander, Mr. Brownslow, sagde denne mig, at det ikke saa sjældent skete, at Moderøjet virkelig udforskede, hvad det saa længselsfuldt søgte. En Dag var en Moder i den Grad sikker i sin Sag, at det vakte Opmærksomhed. Hun blev da spurgt, hvorpaa hun saa sikkert gjenkjendte sit Barn. «Han ligner sin Fader saa paafaldende», svarede hun. Denne Mand, der havde forladt hende og hendes stakkels Barn, havde hun dog ikke kunnet glemme.

Ved mit andet Besøg i Stiftelsen gjorde jeg Bekjendtskab med Mr. Brownslow, der kaldes Secretary of the hospital, og i hvis Haand den lokale Administration er lagt, hvorfor han ogsaa har Bolig i Anstalten. Af denne Mand, hos hvem det Humane og Joviale vare parrede paa en meget tiltalende Maade, fik jeg de nødvendige Oplysninger, og tilsidst skjænkede han mig en af ham selv i 1865 udgiven Bog: *The history and objects of the Foundling Hospital, with a memoir of the founder.* Hospitalet optager kun saadanne Børn, hvis Mødre ere ugifte og ere blevne forladte af Barnets Fader. Intet Barn modtages i en højere Alder end 12 Maaneder, og Anmeldelser modtages ikke før Fødselen. Moderen maa personlig fremstille sig for Direktionen, som holder Møde paa Hospitalet hver Løverdags Morgen Kl. 10. Moderen maa ikke blot være trængende, men hendes

tidligere Vandel maa have været ulastelig; desuden maa der være Sandsynlighed for, at Barnets Modtagelse vil kunne blive et Middel til at føre Moderen tilbage paa Dydens Vej og at skaffe hende et hæderligt Erhverv. Ansøgerinderne maa ikke henvende sig til noget enkelt Medlem af Direktionen eller nogen af Funktionærerne, men møde Løverdags Morgen Kl. 9 med deres Andragende og derpaa vente, til Sagen er afgjort. Der modtages ikke Betaling for Børnenes Optagelse. Gifte Koners og Enkers Børn modtages ikke.*)

Naar et Barn er antaget, faar det et vilkaarlig valgt Navn, som det beholder, saalænge det er i Hospitalet. Moderen faaer et Bevis for Barnets Modtagelse, underskrevet af Sekretæren. For at dette Bevis bedre skal blive konserveret, er det paa Oliepapir og forsynet med en Note, der opfordrer til at passe godt paa det, for at det kan blive forevist, naar der spørges efter Barnets Sundhed (hvilket kan ske hver Onsdag mellem 10 og 4), og for det Tilfælde, at Barnet skulde blive forlangt tilbageleveret. Dette kan nemlig ske, naar Moderen senere godtgjør, at hun selv paa en forsvarlig Maade kan sørge for sit Barn.

I det Hele taget ere Meningerne jo meget delte i Henseende til Hensigtsmæssigheden af saakaldte Hittebørns-Hospitaler, og naar man seer hen til, hvorledes saadanne Stiftelser sædvanligvis have virket, maa man indrømme, at det ikke er uden Grund, at de ere komne i Miskredit. Ogsaa det heromtalte Hittebørns-Hospital har i sin oprindelige Skikkelse givet Anledning til for-

*) Herfra er undertiden gjort en Undtagelse med Hensyn til Børn, hvis Fædre ere faldne i Krigen.

færdelige Misbrug og gjort lige saa megen Skade som Gavn; men efterhaanden ere Manglerne blevne hævede, og belært af Erfaringen har man fundet Midler til at forhindre den slette Brug, der saa ofte blev gjort af det, der var udgaaet af sand Menneskekjærlighed. Da det er af Interesse at se, hvorledes Anstalten har udviklet sig til sin nuværende Skikkelse, ville vi kaste et Blik paa dens Historie, som denne foreligger for Offentligheden i det ovennævnte Værk af Mr. Brownslow. Hospitalets Stifter er Kapitain Thomas Coram. Der fortælles, at han i Aaret 1720, da hans Forretninger medførte, at han tidlig om Morgenen vandrede fra sin Bolig i Rotherhithe ind til City og sent om Aftenen vendte tilbage, hyppigt saa spæde Børn udsatte og forladte paa Gaderne. Han udfandt, at Aarsagen dertil var en ubønhørlig streng Moralitet, som den Gang beherskede den offentlige Mening, og gjorde, at en ulykkelig Kvinde, der var falden som et Offer for Forførelsen, blev udstødt af Familien og var uigjenkaldelig vanæret. Det var saaledes Fortvivlelsen over sin Stilling og Ønsket om at undgaa den offentlige Skam, der gjorde saa mangen ung Moder til en Forbryderske. Det var derfor Kapitain Corams Tanke at oprette et Asyl for saadanne ulykkelige Kvinder, hvor de kunde anbringe deres Børn og saaledes skjule deres Skændsel. Men den ædle Kapitain stødte paa megen Modstand, og det varede 17 Aar, inden det lykkedes ham at faa sin Plan iværksat. Han havde udtalt, at et heldigt Resultat kun kunde sikres derved, «at der blev draget særlig Omsorg for Ordningen af et saa nødvendigt Etablissement». Men der blev lige fra Begyndelsen begaaet en væsenlig Fejl, idet Stiftelsen i Erektions-Patentet blev betegnet som et «Hospital til Underhold og Opdragelse

af udsatte og forladte Smaabørn», idet man saaledes autoriserede Noget, der stod i Strid med Loven, og som man netop ønskede at undertrykke. Da man omsider indsaa, at dette var urigtigt, forandrede man Udtrykket til «Smaabørn, der staa Fare for at blive udsatte paa Gaderne eller at blive myrdede af deres Forældre». Da der imidlertid i et kristent Land, hvor der eksisterer en Fattiglovgivning, neppe kan blive Spørgsmaal om at begaa saadanne Handlinger af Mangel paa Evne til at underholde sit Barn, og da det neppe heller kan tænkes, at raa Umenneskelighed skulde kunne naa et saadant Højdepunkt i et kristent Land, bliver der kun én Klasse af Væsener tilbage, der kunne gjøre sig skyldige i de omtalte Misgjerninger, nemlig de ulykkelige Mødre til saadanne af en brødefuld Forbindelse fremgaaede Børn.

Den allerførste Optagelse af Børn fandt Sted i 1741. Man havde bekjendtgjort, at 20 Børn i en Alder af under 2 Maaneder kunde modtages til et bestemt Klokkeslet. For ikke at faa Børn med smitsomme Sygdomme ind i Anstalten, maatte den, der bragte Barnet, vente, til det var undersøgt. Børnene skulde ved Afleveringen være forsynede med en særlig Skrivelse eller Kjendemærke, saa at de om fornødent senere kunde gjenkjendes. Da Hospitalet blev mere almindelig bekjendt, oversteg Aspiranternes Antal langt de ledige Pladsers, og det hændtes jevnlig, at der indfandt sig hundrede Mødre ved Døren, naar der kun kunde modtages tyve Børn. Det kom da ofte til Slagsmaal ved Døren, idet de Bageste bestræbte sig for at komme frem i forreste Række. Man fandt derfor paa en ny Ordning, idet alle Kvinder fik Adgang til Bygningen og maatte tage Plads paa Bænke med

stræng Ordre til ikke at forlade deres Pladser, medens der foretoges en Ballotering med sorte, hvide og røde Kugler. Enhver, som fik en sort Kugle, blev strax vist bort med sit Barn; de, som fik røde Kugler, bleve som Suppleanter viste ind i et andet Værelse for at vente, indtil Undersøgelsen af de Børn, hvis Mødre havde trukket hvide Kugler, var tilendebragt. Istedendfor dem, der da af en eller anden Aarsag bleve afviste, udtoges derpaa blandt Suppleanterne ved en lignende Ballotering et tilsvarende Antal. Denne Fremgangsmaade, der aabnede Døren for Misbrug og Bedrag, foranledigede Kapitain Coram til at opponere derimod, og, da han Intet kunde udrette, at trække sig tilbage fra Anstaltens Bestyrelse. I 15 Aar bestod denne Ordning. Men Bestyrelsens Plan gik ud paa at kunne modtage Alle, som bragtes til Hospitalet. Hidtil havde dette alene bestaaet ved private Midler; men for at kunne virke efter en saa omfattende Plan udkrævedes en betydelig Penge-Bevilling fra Parlamentet, og da Kong Georg den Anden interesserede sig for Sagen, lykkedes det at naa Maalet. En Kurv blev derefter anbragt paa Ydersiden af Bygningen, for at man deri kunde nedlægge Børnene, og et Avertissement underrettede Publikum om, at alle Børn under 2 Maaneder, som bleve indleverede, vilde blive modtagne. Som Følge heraf bleve paa den første Modtagelsesdag 117 Børn overbragte til Anstalten. Snart blev det almindeligt, at kommunale Autoriteter benyttede sig af Hospitalet til at skaffe sig af med de smaa Børn i Fattighusene, og hvad der var endnu værre, at de, endog jevnlig i Forening med Faderen fratog Moderen hendes lille Barn for at sende det til Hospitalet og saaledes overføre Kommunens For-

sørgelsespligt paa Staten. Alle Forsøg paa at forhindre denne Uskik viste sig frugtesløse.

Da man i 1640 oprettede et Hittebørns-Hospital i Paris, indskrænkede man sig til at tage sig af Børn, der fandtes udsatte i Byen og dens Forstæder, og de, som søgte at fremme dette Foretagende i London, mente, at det paa samme Maade vilde blive indskrænket til Hovedstaden og dens nærmeste Omegn. Men den lette Adgang til at faa Børn anbragte uden Betaling i en saadan Stiftelse var altfor fristende, og det blev derfor almindeligt, at smaa Børn fra andre Byer og fra Landet sendtes ind til London for at afleveres til den. Til at besørge disse ulykkelige smaa Væsener til London benyttedes tidt upaalidelige og samvittighedsløse, ofte endog ligefrem ryggesløse Personer, og da de fik deres Betaling forud, lode de Børnene ofte savne det Nødvendigste, saa at de omkom undervejs eller naaede Hospitalet i den usleste Tilstand. Da der ikke gaves Beviser for Børnenes Modtagelse, hændtes det ogsaa undertiden, at Mødrene af deres Omgivelser bleve beskyldte for at have skilt sig af med deres Børn paa anden Maade. Denne Ulempe fjernedes senere ved Indførelsen af skriftlige Modtagelses-Beviser.

Store Vanskeligheder frembød ogsaa Spørgsmaalet om, hvorledes man bedst kunde sørge for Opfostringen af en saadan Skare af Børn. I de 3 à 4 Aar, i hvilke Modtagelsen skete paa den sidst omtalte Maade, ankom der ikke mindre end 14,934 spæde Børn til Stiftelsen. At skaffe alle disse Børn Die var en Umulighed, og det er derfor ikke at undres over, at mange af disse til Dels svage og forkomne Børn døde, fordi de vare berøvede den eneste Næring, der var i Stand til at frelse dem. Ogsaa Forsømmelighed fra Ammernes Side, uagtet disse

stode under Tilsyn af « de barmhjertige Søstre », var Aarsag i mange Børns Død. Resultatet af alt dette var, at af de henved 15000 Børn, som modtoges i den Tid, levede kun 4,400 saa længe, at de kunde komme i Lære. Dødeligheden var altsaa over 70 Procent. Saaledes som Forholdene den Gang vare, kunde de umulig vedblive at være i lang Tid; thi i Steden for at give den ulykkelige unge Moder Lejlighed til at angre og vende tilbage paa den rette Vej, viste man hende en nem Maade til at fortsætte et usædeligt Liv uden Fare for Straf; man løsnede Baandet mellem Forældre og Børn ved at give hine Lejlighed til at skille sig af med dem, naar de fandt det besværligt at ernære dem; man lukkede, saa at sige, Øjnene i for Bedrageri ved at vise en Maade, paa hvilken underfundige Personer kunde blive af med de dem betroede Børn og undgaa Opdagelsen af deres forbryderske Handlinger; kort sagt, man virkede lige imod det, der var Anstaltens Formaal. Fra mange Sider hævede sig Stemmer imod den bestaaende Tingenes Orden. og omsider udkom en Parlamentsakt, der erklærede, «at den ubetingede Optagelse af alle Børn under en vis Alder i Hospitalet havde medført mange skadelige Følger, og at den derfor skulde ophøre.» Statens Understøttelse unddroges nu Stiftelsen og de slette Resultater af dens Virksomhed gave tillige Anledning til, at den mistede en stor Del af den private Hjælp, den tidligere havde nydt. Bestyrelsen greb da til en ny Udvej, der ogsaa viste sig uhensigtsmæssig, nemlig at modtage Børn for Betaling.*) I en Række af Aar bleve Børn optagne paa en hemmelighedsfuld Maade for en

*) Denne erlagdes altid en Gang for alle ved Barnets Optagelse.

Betaling af 100 Pund Sterling, uden at man erfarede, hvem Barnets Forældre vare; men saasnart som Anstaltens pekuniære Tilstand havde forbedret sig tilstrækkeligt, opgav man denne Fremgangsmaade; siden Januar 1801 er intet Barn blevet modtaget i Hospitalet for Betaling, det være sig direkte eller indirekte, en stor eller en lille Sum. Efter den Tid antog Hospitalet sin nuværende Skikkelse, i hvilken det virker til Velsignelse for Samfundet, idet den bygger paa de to af Kristus udtalte Ord: «Gaa bort og synd ikke mere!» og: «Lader de smaa Børn komme til mig og formener dem ikke; thi Guds Rige hører saadanne til.»

Naar Drengene have naat en Alder af 14 Aar, blive de satte i Lære, sædvanligvis som Haandværkere. De blive hos deres Mester, indtil de ere 21 Aar gamle. I Læretiden skulle de af denne forsynes med Alt til Livets Ophold henhørende, baade naar de ere syge og naar de ere raske. Mestrene skulle være Protestanter, have Dug og Disk og fremlægge 2 Vidnesbyrd for deres Hæderlighed.

—Pigerne blive anbragte som Tjenestepiger i en Alder af omtrent 15 Aar. Indtil de ere 20 Aar, ere de i Lære hos deres Madmoder, som har at sørge for Alt, ligesom det er Tilfældet med Drengene. Hun maa være af den protestantiske Religion, have egen Husholdning, holde en Pige foruden Lærlingen, ikke leje Værelser ud og give en lignende Garanti som Mestrene. Dersom hun er gift, maa hun og Manden tilsammen komme og se Pigen, førend der sker en formel Henvendelse til Komiteen. Pigerne anbringes ikke hos Folk, der bo langt fra London, og ikke hos ugifte Herrer. Naar Læretiden afbrydes, hvad enten dette sker af den ene eller den anden

Aarsag, skal Pigen have et Udstyr af Klæder med sig af samme Værdi som det, hun medbragte fra Hospitalet.

Hvad nu de Børn angaar, som paa Grund af Svagelighed eller Legemsfejl ikke kunne anbringes i Lære, da vilde det ikke have stemmet med Stiftelsens Karakter at overlade dem til Livets Tilfældigheder, og lige saa lidt, om det overhovedet lod sig gjøre, at opsøge Moderens Forsørgelseskommune og sende hendes Barn til denne. Paa denne Maade skete det, at Hospitalet kom til at forsørge en Del Idioter, Blinde og Krøblinger m. fl. Da det imidlertid ikke ganske stemmede med Anstaltens Formaal at underholde voxne Foundlings, besluttede man at udvide Grænserne for det alt bestaaende «Velgjørenhedsfonds» Virksomhed; dette Fond, hvis Bestemmelse var, «at tilstaa aldrende og svagelige Foundlings, som have været ude i Verden, og hvis arbejdsomme Liv har været dadelfrit, eller hvis Sygdom ikke er fremkaldt ved Umaadeholdenhed eller anden slet Opførsel», aarlige Pensioner eller ugenlige Understøttelser, kom saaledes til i Fremtiden ogsaa at drage særlig Omsorg for saadanne abnorme Børn.

Hospitalet ejer en interessant Malerisamling, og da dennes Fremkomst dels hidrører fra Kunstneres Omsorg for Stiftelsen, dels staar i nøjeste Forbindelse med Indførelsen af Kunstudstillinger og Oprettelsen af et Kunstakademi i London, ville vi betragte den lidt nærmere. Sir Robert Strange siger i sin «Enquiry into the Rise and Establishment of the Royal Academy of Arts»: «De Gaver af Malerier, som adskillige Kunstnere skjænkede til Foundling Hospital, vare iblandt de første Gjenstande

af denne Art, som havde vakt Publikums Opmærksomhed. Da Kunstnerne bemærkede den Virkning, som disse Malerier havde fremkaldt, kom de i Aaret 1760 til den Beslutning at prøve, hvorledes det vilde gaa med en Udstilling af deres Arbejder. Denne Bestræbelse havde den ønskede Virkning: Publikum mørede sig og Kunstnerne sporedes til Kappelyst. Iblandt de Malere, der interesserede sig for Hospitalet, indtog William Hogarth en fremragende Plads.*) Af ham findes der et Maleri, der forestiller Moses, der bringes til Pharaos Datter, og et andet, meget stort, forestillende Marschen til Finchley, i hvilket Maleren har givet en burlesk Fremstilling af de engelske Troppers Afmarsch og Soldaternes Afsked fra deres Nærmeste. De andre Malere, af hvilke der findes Billeder i Hospitalet, ere Highmore, Wills, Hayman, Wale, Haytley, Gainsborough, Wilson, Rysbrack, Brooking, Lambert, Lanfranco, Kneller, Cotes, Philips, Casali, Briggs, Dance, Schackleton, Reynolds, Ramsay, Hudson, Green, Luny, Hone o. fl., hvis Navne ikke ere anførte. Desuden ejer Samlingen Rafaels Carton af ~~Barnemordet i Bethlehem, forskellige Buster af~~

*) I det Patent, ved hvilket Hospitalet erklæres for en offentlig Anstalt, nævnes Hogarth som konstituerende Medlem, idet han betegnes som «Governor and Guardian». Den Ret, som Patentet hjemlede Governors til at autorisere Folk til at indsamle Almisser til Stiftelsen, benyttede Hogarth, idet han støttede dette Formaal ved Udførelsen af et Billede, der skulde være Talsmand for Sagen. Paa dette Billede, der blev stukket i Kobber af F. Morellon la Cave, ses Kapitajn Coram som en ærverdigg Olding med The Royal Charter (Patentet) under Armen, i Virksomhed med at optage og redde spæde Børn fra de forskjellige Farer, der true deres Liv, medens en Skare af Anstaltens Elever ere fremstillede med Antydninger af deres senere Livsgjerning.

Marmor, deriblandt en af den berømte Komponist Händel (om hvis Forhold til Hospitalet, se nedenfor). Ogsaa Forstanderens Datter, Emma Brownslow, har beriget Samlingen med flere smukke Malerier, hvortil Sujetterne ere hentede fra Livet i Anstalten. Altertavlen i Kapellet er et udmærket Billede af Benjamin West, forestillende Jesus, der fremstiller et lille Barn.*)

Andre Værdigjenstande og Kuriositeter, der ere skjænkede til eller samlede af Anstalten, ere en Vase af Chelsea-Porcellæn, en Del Musik-Manuskripter af Händel, Avtographer af Konger og Dronninger, af Hogarth og andre Notabiliteter, Mønter og andre Tegn, der have fulgt med Børnene ved Afleveringen, Medaljer, der ere skjænkede Foundlings, som have tjent i Armeen eller Marinen, Kaptajn Corams Manuskripter, en Del Kobberstik og Lithographier m. m.

Den Opmærksomhed, som Malerierne i Foundling Hospital havde vakt iblandt Publikum, og den derved fremkaldte Interesse for Malerkunsten, gav Anledning til, at Akademiet i St. Martin's Lane fik større Betydning, og at man der begyndte at give regelmæssig Undervisning i de skjøne Kunster, Noget, som Hogarth iøvrigt af al Magt modsatte sig, da han mente, at Kunsten burde udvikle sig frit, og at man ved en saadan Skole stod Fare for at nedværdige den til et mekanisk Arbejde, og at man kom til at lokke unge Mennesker ind paa Kunstnerbanen, som ikke vare i Besiddelse af saa

*) Jesus tog et lille Barn, stillede det midt iblandt Disciplene, tog det i Favn og sagde til dem: •Uden I omvende Eder og blive som Børn, komme I ingenlunde ind i Himmeriges Rige.... •Hvo som annammer et saadant Barn i mit Navn, annammer mig....

stort Talent, at det berettigede En til at drage dem bort fra anden Virksomhed, som kunde give dem et bedre Udkomme.

Ved Händels og andre betydelige Musikers Bestræbelser lykkedes det at faa god Kirkemusik i Gang i Hospitalets Kapel, især efter at en Del blinde Børn vare optagne i Anstalten, og ved disse Koncerter havde denne en betydelig Indtægt, og der udbredtes derved tillige Sands for gejstlig Musik iblandt Publikum. Da der i England ikke bestod nogen Musikskole, foreslog i 1774 Dr. Barney i Forening med Mr. Giardini at oprette en saadan i Foundling Hospital, idet man uddannede til Musikere dem af Børnene, som havde musikalsk Talent. Denne Plan mødte imidlertid saa stærk Modstand i Direktionen, at den, endskjøndt den i Begyndelsen havde Stemmefferhed for sig, dog tilsidst blev opgivet af Dr. Barney. Først i 1847 indførtes Instrumentalmusik, idet man begyndte at oplære en Del af Drengene i at spille paa Messinginstrumenter. Mr. Brownslow udtaler sig med stor Tilfredshed om denne Foranstaltning, idet endog svagelige Drenges Sundhedstilstand har haft Gavn deraf, og der ikke er indtruffet et eneste Tilfælde, hvor et Barn har haft den ringeste Skade deraf, og det, uagtet det er Drengene i en Alder af 9 til 14 Aar, som spille paa disse Instrumenter, der ere beregnede paa Voxne. Ogsaa i Henseende til Temperamentets Livlighed og til Flinkhed i Skolen har man sporet en særdeles gavnlig Indflydelse af Musiken. Adskillige af de Drengene, der have lært at spille i Anstalten, ere senere blevne optagne i Regimentsmusiken ved forskellige Troppesafdelinger.

I Aaret 1870 var der 338 Børn i Hospitalet og 154 for dettes Regning i Pleje paa Landet. Deres samlede Antal var altsaa 492.*) Omkostningerne vare i Gjennemsnit lidt over 22 Pund Sterling om Aaret for et Barn, idet Udgiften paa Landet var 13 à 14 L. St. for et Barn, i selve Stiftelsen L. St. 22, 14 sh. foruden Udgifter, der vedrøre Bygningen. (Kosten anslaaes til 9 à 10 L. St., Klæder og Vask til 3 à 4 L. St. for hver). Med Hensyn til Bekostningen bør erindres, at der i en Anstalt som denne ikke kan holdes Ferie, da Børnene ikke have et Hjem og Paarørende at besøge, og at de daglige Udgifter derfor ere vedvarende hele Aaret rundt. Sundhedstilstanden er nu fortrinlig. I 1870 indtraf ikke et eneste Dødsfald i Hospitalet, og ikkun 15 iblandt de spæde Børn, der vare i Pleje paa Landet.

Ved mit sidste Besøg i Anstalten opholdt jeg mig saalænge i Drengeskolen, at jeg ved at efterse Børnenes Skrivebøger, Stilebøger og Tegninger kunde overbevise mig om, at den i ingen Henseende staar tilbage for de bedre engelske Almueskoler. Særlig Begavelse i en eller anden Henseende f. Ex. for Tegning, tages der saa meget Hensyn til, som Omstændighederne tillade. Mest Indtryk gjorde Besøget i Afdelingen for de mindste Børn, idet disse med den største Frejdighed omringede En fra alle Sider og gjorde tusinde Spørgsmaal. Man fik et levende Indtryk af, at disse smaa Væsener virkelig havde fundet et Hjem her i Ordets sande Betydning.

*) Det største Antal, der kan være i Anstalten, er 500.
